

UITTREKSEL UIT DE MINUTEN BERUSTENDE TER GRIFFIE VAN HET HOF VAN
BEROEP TE GENT.
HET HOF VAN BEROEP TE GENT, RECHTDOENDE IN CORRECTIONELE
ZAKEN, HEEFT HET VOLGENDE ARREST GEVELD:

Tegen dit arrest, bij verstek voor
advocaat te , in zijn
hoedanigheid van curator over het faillissement
van de met
vennootschapzetelte
, betekend op 2 februari 2006
door plv gerechtsdeurwaarder in
vervangning van van
gerechtsdeurwaarder te , aan betrokkene
zelf, werd er noch verzet noch beroep in cassatie
aangetekend.
Gent, 10 maart 2006

10 e Kamer

Nr. 1021/02
VAN HET PARKET

Nr. 95847
VAN HET ARREST

Het Hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

Verstek
Verstek

23 september 2005

not. 66.99.170/97/7 Réf. I van het Openbaar Ministerie tegen:

1.Nr. , zaakvoerster, geboren
, voorheen wonende te
, thans te

2. , autohandelaar, geboren
, voorheen wonende te
, thans te

3.
met zetel te , ingeschreven in het
handelsregister te onder nummer

Beklaagd van : te

De eerste en de tweede :

Door de misdaad of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd, of aan de uitvoering te hebben medegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat de misdaad of het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, de misdaad of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van Strafwetboek :

A. Bij inbreuk op art. 44 §1-1°, 64, eerste, tweede en vijfde lid, en 65 van de Wet van 29.3.1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw en vanaf 25.3.1997 geformuleerd in de artikelen 42 §1,1°, 66, eerste, tweede en vijfde lid, en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22.10.1996, door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van

titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet,

namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen gebouwd te hebben, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van een of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd) meer bepaald :

1. op niet nader te bepalen data tussen 1 juni 1993 en 31 augustus 1994:

een oprit te hebben omgebouwd tot parkeerplaats voor wagens dit voor en achter de woning gelegen te
met een uitvoering in betonklinkers;

2. vanaf een niet nader te bepalen datum tussen 1 juni 1993 tot en met 31 augustus 1994, tot en met de dag der dagvaarding :

de sub A1 beschreven toestand wederrechtelijk in stand te hebben gehouden

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde (ligging-gemeente, straat, nummer of plaatselijke benaming)

aard en oppervlakte : huis 11a 53ca
wijk en nummer van het kadaster :

en de eigenaars ervan geïdentificeerd zijnde als :

, autohandelaar, geboren
, wonende te
, zaakvoester, geboren
, wonende te
(66.26.51/96/3 - 66.99.170/97/7 - 66.99.296/96/7).

B. Bij inbreuk op de artikelen 2, 3, 4 §1, 20, 22, 39 §1, 2°, §2 en §3, 44 en 46 van het milieuvergunningsdecreet, het besluit van de Vlaamse Regering van 21 december 1990 tot vaststelling van de datum van de inwerkingtreding van sommige artikelen van het decreet betreffende het bestuurlijk beleid en de artikelen 1, 43 §1, 71, 73 en 80 bijlage 1 VLAREM I, *verzuimd te hebben de in de milieuvergunning opgelegde bijzondere voorwaarden, de voor de inrichting geldende algemene of per categorie van inrichtingen door de Vlaamse Regering bij toepassing van artikel 20 van het milieuvergunningsdecreet vastgestelde milieuvoorwaarden* alsmede alle andere op de exploitatie van de inrichting van toepassing zijnde wettelijke, decretale of reglementaire bepalingen, met betrekking tot de bescherming van het leefmilieu, van de oppervlaktewateren en van de externe veiligheid *na te leven*, namelijk door bij het exploiteren van inrichtingen ingedeeld in de rubrieken 3.1.1 (het lozen van niet in rubrieken 3.4 of 3.6 begrepen bedrijfsafvalwater met een debiet tot en met 2m³/u), 15.4.1° (een inrichting voor het wassen van voertuigen en hun aanhangwagens waarin minder

dan 10 voertuigen en hun aanhangwagens per dag worden gewassen), 15.1.1° (een al dan niet overdekte ruimte waarin 3 tot en met 25 autovoertuigen en/of aanhangwagens, andere dan personenwagens worden gestald) en 17.3.6.1°b) (een opslagplaats voor vloeistoffen met een ontvlammingspunt hoger dan 55°C, maar dat 100°C niet overtreft, met uitzondering van deze bedoeld onder rubriek 48, met een totaal inhoudsvermogen van 100 liter tot 20.000 liter voor andere dan de sub a)) :

1. een inbreuk te hebben gepleegd op artikel 5.15.0.6.§2,3° van het Besluit van de Vlaamse Regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (VLAREM II), door niet de nodige maatregelen te hebben getroffen om de buurt niet te hinderen door geluid en trillingen veroorzaakt door het warmdraaien van motoren en door er inzonderheid niet te hebben voor gezorgd dat er tussen een niet in een gesloten lokaal ingerichte parkeerplaats en elke naburige woning een ruimtelijke scheiding van ten minste 50 meter bestond, namelijk :

a) op 10 september 1996 :

doordat er geluidshinder werd veroorzaakt aan de omwonenden en onder meer aan door het warm laten lopen van auto's (64.65.101828/97/7);

b) op 16 april 1997 :

er geluidshinder werd veroorzaakt aan de omwonenden en onder meer door het warm laten lopen van auto's (64.26.853/97/7);

2. een inbreuk te hebben gepleegd op artikel 4.1.3.2 VLAREM II, *als exploitant niet als een normaal zorgvuldig persoon alle nodige maatregelen te hebben genomen om de buurt niet te hinderen door geur, rook, geluid, trillingen, niet-ioniserende stralingen, licht en dergelijke meer onverminderd de toepassing van artikel 4.1.2.1 VLAREM II, namelijk :*

a) op 10 september 1997 :

auto's te hebben afgestoomd met een hogedrukreiniger alsook auto's te hebben laten warm draaien met geluidshinder tot gevolg voor de omwonenden, onder meer 64.64.101828/97/7);

b) op 5 maart 1998 :

door auto's te hebben gereinigd met een hogedrukreiniger met geluidshinder tot gevolg ten nadele van de omwonenden, onder meer

(64.64.100501/97/7);

c) op 9 april 1998 :

het in open lucht afspuiten van auto's met een hogedrukreiniger en het stofzuigen ervan met geluidshinder tot gevolg voor de omwonenden, onder meer 64.26.660/97/7);

d) op 16 april 1997 :

er geluidshinder werd veroorzaakt aan de omwonenden en onder meer door het warm laten lopen van auto's (64.26.853/97/7).

Met de omstandigheid dat *de tweede* zich in een toestand van wettelijke herhaling bevindt aangezien de nieuwe wanbedrijven gepleegd werden nadat hij veroordeeld werd op 29 maart 1994 bij vonnis van de correctionele rechtbank te Dendermonde tot een gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel gedurende 3 jaar wegens valsheid in geschriften en gebruik ervan, oplichting en bedrog omtrent een verkochte zaak, vonnis dat kracht van gewijsde had op het ogenblik van de nieuwe feiten en voordat 5 jaar zijn verlopen sinds de dag waarop hij zijn straf heeft ondergaan of waarop zijn straf is verjaard.

De derde gedagvaard bij toepassing van artikel 40 van het milieuvergunningsdecreet om zich samen met *de eerste en de tweede burgerlijk aansprakelijk te horen verklaren voor de betalingen van de kosten* die zullen worden uitgesproken ingevolge de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen B1a), B1b), B2a), B2b) en B2c) lastens *de eerste (voor alle feiten) en de tweede (voor de feiten tot 30 september 1997)*, zijnde haar aangestelden of lasthebbers die de misdrijven hebben begaan in de uitoefening van de aanstelling of lastgeving waarmede zij belast waren.

en II : de zaak van:

leraar en ambtenaar,
samenwonende te
-burgerlijke partijen op rechtstreekse dagvaarding-

-waarbij het Openbaar Ministerie als gevoegde partij tegen:

1.Nr. zaakvoerster, geboren
in eigen naam en in haar hoedanigheid van
zaakvoerster van hierna vermelde derde gedaagde,
voorheen wonende te thans
te

2.Nr. autohandelaar, geboren
wonende te

3.Nr. kantoor houdende te
in zijn hoedanigheid van curator over de faling van de
ingeschreven in het HR nr. met zetel aan
in faling verklaard bij vonnis d.d.
8.11.2001 van de rechtbank van koophandel te

Verdacht van: te

De eerste en de tweede :

Door de misdaad of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd, of aan de uitvoering te hebben medegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat de misdaad of het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften,

bedreigingen, misbruik van gezag of macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, de misdaad of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van Strafwetboek :

A. Bij inbreuk op art. 44 §1-1°, 64, eerste, tweede en vijfde lid, en 65 van de Wet van 29.3.1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw en vanaf 25.3.1997 geformuleerd in de artikelen 42 §1,1°, 66, eerste, tweede en vijfde lid, en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22.10.1996, door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet,

namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen gebouwd te hebben, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van een of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd) meer bepaald :

1. de eerste en de tweede: op niet nader te bepalen data tussen 1 juni 1993 en 31 augustus 1994 :

een oprit te hebben omgebouwd tot parkeerplaats voor wagens dit voor en achter de woning gelegen te
met een uitvoering in betonklinkers;

2. de eerste en de tweede : vanaf niet nader te bepalen data tussen 1 juni 1993 en 31 augustus 1994, tot datum der dagvaarding (16.11.2001):

de sub A1 beschreven toestand wederrechtelijk in stand te hebben gehouden

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde (ligging-gemeente, straat, nummer of plaatselijke benaming)

aard en oppervlakte : huis 11a 53ca
wijk en nummer van het kadaster :

en de eigenaars ervan geïdentificeerd zijnde als :

autohandelaar, geboren te op
wonende te
zaakvoerster, geboren te
wonende te

De derde gedagvaard teneinde zich burgerlijk aansprakelijk te horen verklaren en als rechtspersoon tevens strafrechtelijk aansprakelijk te horen verklaren samen met de eerste en de tweede gedaagde gelet op de wet van 4 mei 1999;

B.de eerste en de tweede:

Bij inbreuk op de artikelen 2, 3, 4 §1, 20, 22, 39 §1,2°, §2 en §3, 44 en 46 van het milieuvergunningsdecreet, het besluit van de Vlaamse Regering van 21 december 1990 tot vaststelling van de datum van de inwerkingtreding van sommige artikelen van het decreet betreffende het bestuurlijk beleid en de artikelen 1, 43 §1, 71, 73 en 80 bijlage 1 VLAREM I, *verzuimd te hebben de in de milieuvergunning opgelegde bijzondere voorwaarden, de voor de inrichting geldende algemene of per categorie van inrichtingen door de Vlaamse Regering bij toepassing van artikel 20 van het milieuvergunningsdecreet vastgestelde milieuvoorwaarden alsmede alle andere op de exploitatie van de inrichting van toepassing zijnde wettelijke, decretale of reglementaire bepalingen, met betrekking tot de bescherming van het leefmilieu, van de oppervlaktewateren en van de externe veiligheid na te leven, namelijk door bij het exploiteren van inrichtingen ingedeeld in de rubrieken 3.1.1 (het lozen van niet in rubrieken 3.4 of 3.6 begrepen bedrijfsafvalwater met een debiet tot en met 2m³/u), 15.4.1° (een inrichting voor het wassen van voertuigen en hun aanhangwagens waarin minder dan 10 voertuigen en hun aanhangwagens per dag worden gewassen), 15.1.1° (een al dan niet overdekte ruimte waarin 3 tot en met 25 autovoertuigen en/of aanhangwagens, andere dan personenwagens worden gestald) en 17.3.6.1°b) (een opslagplaats voor vloeistoffen met een ontvlammingspunt hoger dan 55°C, maar dat 100°C niet overtreft, met uitzondering van deze bedoeld onder rubriek 48, met een totaal inhoudsvermogen van 100 liter tot 20.000 liter voor andere dan de sub a)) :*

1. een inbreuk te hebben gepleegd op artikel 5.15.0.6.§2,3° van het Besluit van de Vlaamse Regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (VLAREM II), door niet de nodige maatregelen te hebben getroffen om de buurt niet te hinderen door geluid en trillingen veroorzaakt door het warmdraaien van motoren en door er inzonderheid niet te hebben voor gezorgd dat er tussen een niet in een gesloten lokaal ingerichte parkeerplaats en elke naburige woning een ruimtelijke scheiding van ten minste 50 meter bestond, namelijk :

a) op 10 september 1996 :
doordat er geluidshinder werd veroorzaakt aan de omwonenden en onder meer aan door het warm laten lopen van auto's (64.65.101828/97/7);

b) op 16 april 1997 :
er geluidshinder werd veroorzaakt aan de omwonenden en onder meer door het warm laten lopen van auto's (64.26.853/97/7);

2.een inbreuk te hebben gepleegd op artikel 4.1.3.2 VLAREM II, *als exploitant niet als een normaal zorgvuldig persoon alle nodige maatregelen te hebben genomen om de buurt niet te hinderen door geur, rook, geluid, trillingen, niet-ioniserende stralingen, licht en dergelijke meer onverminderd de toepassing van artikel 4.1.2.1 VLAREM II, namelijk :*

a) op 10 september 1997 :

auto's te hebben afgestoomd met een hogedrukreiniger alsook auto's te hebben laten warm draaien met geluidshinder tot gevolg voor de omwonenden, onder meer 64.64.101828/97/7);

b) op 5 maart 1998 :

door auto's te hebben gereinigd met een hogedrukreiniger met geluidshinder tot gevolg ten nadele van de omwonenden, onder meer 64.64.100501/97/7);

c) op 9 april 1998 :

het in open lucht afspuiten van auto's met een hogedrukreiniger en het stofzuigen ervan met geluidshinder tot gevolg voor de omwonenden, onder meer 64.26.660/97/7);

d) op 16 april 1997 :

er geluidshinder werd veroorzaakt aan de omwonenden en onder meer door het warm laten lopen van auto's (64.26.853/97/7).

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde van 18 september 2002, 17^e kamer, werd als volgt beslist:

op tegenspraak; voor eerste en tweede beklaagden:

*bij verstek; voor de derde beklaagde
derde gedaagde*

en de

Stelt vast dat de strafvordering lastens Mter.

vervallen is.

Spreekt de eerste en de tweede beklaagde VRIJ van de feiten sub B2b, c (zaak I en II).

Veroordeelt de eerste beklaagde wegens de feiten sub A1, A2, B1a, b, B2a, d (zaak I en II) samen tot een geldboete van € (500, gedeeld door 40,3399, verhoogd met 1990 opdecimen =) 2.478,94.

Veroordeelt de tweede beklaagde zich bevindend in staat van wettelijke herhaling wegens de feiten sub A1, A2, B1a, b, B2a, d (zaak I en II) samen tot een geldboete van € (500, gedeeld door 40,3399, verhoogd met 1990 opdecimen=) 2.478,94.

Spreekt bovendien de verplichting uit om een bedrag van € 10, met 40 opdecimen verhoogd, € 50 bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het fonds tot hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, nl. door de eerste en de tweede beklaagden ieder eenmaal deze som;

Verstaat dat bij gebreke van betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, de uitgesproken geldboeten zullen kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van drie maand voor elke boete van 500fr;

Veroordeelt de eerste en de tweede beklaagde solidair tot de gerechtskosten begroot op € 208,69.

Legt bovendien aan iedere veroordeelde een vergoeding op van € 25;

Verklaart de derde beklaagde burgerrechtelijk aansprakelijk voor de betaling van de kosten ten laste gelegd van de eerste en de tweede beklaagde.

Beveelt op vordering van de gemachtigde ambtenaar - of de stedenbouwkundige inspecteur - de plaats in de vorige staat te herstellen binnen een termijn van ZES MAAND vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde zal zijn getreden;

Beveelt voor het geval dat de plaats niet in de vorige staat wordt hersteld binnen de gestelde termijn, dat de gemachtigde ambtenaar - of de stedenbouwkundig inspecteur - en het College van Burgemeester en Schepenen in de uitvoering ervan van rechtswege kunnen voorzien, overeenkomstig art. 153 van het Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening;

Zegt dat de overheid die het vonnis uitvoert, gerechtigd is de van de herstelling van de plaats afkomende materialen en voorwerpen te verkopen, te vervoeren, op te slaan en te vernietigen op een door hen gekozen plaats;

Zegt dat de veroordeelden gehouden zijn alle uitvoeringskosten, verminderd met de opbrengst van de verkoop der materialen en voorwerpen te vergoeden op vertoon van een staat, begroot en invorderbaar verklaard door de beslagrechter;

Zegt voor recht dat op vordering van de gemachtigde ambtenaar - of de stedenbouwkundig inspecteur - door eerste en tweede beklaagden in solidum een dwangsom zal worden verbeurd van € 49,59 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel.

Op burgerrechtelijk gebied:

Verklaart zich onbevoegd om kennis te nemen van de eis van de BP lastens Mter.

Veroordeelt de eerste en de tweede beklaagde in solidum met de derde, de tot het betalen aan de burgerlijke partij van één euro onbenoemde provisie meer de gerechtelijke rente vanaf heden en de kosten;

Beveelt op vordering van de burgerlijke partij de plaats in de vorige staat te herstellen binnen een termijn van ZES MAAND vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde zal zijn getreden;

Beveelt voor het geval dat de plaats niet in de vorige staat wordt hersteld binnen de gestelde termijn, dat de burgerlijke partij in de uitvoering ervan van rechtswege kan voorzien, overeenkomstig art. 153 van het Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening;

Zegt dat de partij die het vonnis uitvoert, gerechtigd is de van de herstelling van de plaats afkomende materialen en voorwerpen te verkopen, te vervoeren, op te slaan en te vernietigen op een door hen gekozen plaats;

Zegt dat de veroordeelden gehouden zijn alle uitvoeringskosten, verminderd met de opbrengst van de verkoop der materialen en voorwerpen te vergoeden op vertoon van een staat, begroot en invorderbaar verklaard door de beslagrechter;

Zegt voor recht dat op vordering van de burgerlijke partij door eerste en tweede beklaagde in solidum een dwangsom zal worden verbeurd van € 50,00 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel.

Wijst het meergevorderde af als ongegrond;

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 30/09/02 door de eerste en de tweede beklaagde tegen alle schikkingen;
- 2/10/02 door het Openbaar Ministerie tegen de 1ste en 2de beklaagde en gedaagde;
- 9/10/02 door de burgerlijke partijen op rechtstreekse dagvaarding tegen de drie rechtstreeks gedaagden en dit enkel voor wat betreft:
 - o daar waar slechts € 1 onbenoemde provisionele vergoeding werd toegekend aan de burgerlijke partijen;
 - o daar waar hun vordering tot het opleggen van een exploitatieverbod en verbeurde van de dwangsom en zonodig de onverbindend verklaring van de melding actenames klasse 3 als ongegrond werd afgewezen;

* * *

Het Hof hoorde op de openbare terechtzitting in het Nederlands:

de beklaagden in hun middelen van verdediging, bijgestaan door meester advocaat aan de balie te

het Openbaar Ministerie in zijn vordering bij monde van advocaat-generaal,

de burgerlijke partijen in hun eisen bij monde van meester advocaat aan de balie te

Meester advocaat te in zijn hoedanigheid van curator over het faillissement van en verschijnen niet, noch iemand voor hen in de persoon van een advocaat.

* * *

1.1. Het hoger beroep van de beklaagden tegen al de beschikkingen van het vonnis van de correctionele rechtbank te Dendermonde van 18 september 2002 ten hunne laste uitgesproken werd tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld; het is ontvankelijk.

1.2. Het hoger beroep van het Openbaar Ministerie tegen al de beschikkingen van het vonnis van de correctionele rechtbank te Dendermonde van 18 september 2002 in de zaak van het Openbaar Ministerie tegen

werd tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld; het is ontvankelijk.

1.3. Het (beperkt) hoger beroep van de burgerlijke partijen en tegen het vonnis van de correctionele rechtbank te Dendermonde van 18 september 2002 werd weliswaar regelmatig naar de vorm ingesteld doch pas op 9 oktober 2002, hetzij buiten de bij artikel 203 van het Wetboek van Strafvordering bepaalde termijn en dus laattijdig; dit hoofdberoep is derhalve onontvankelijk.

1.4. Het incidenteel hoger beroep van de burgerlijke partijen en tegen het vonnis van de correctionele rechtbank te Dendermonde van 18 september 2002 is eveneens onontvankelijk in zoverre gericht tegen die beschikkingen van het bestreden vonnis waartegen geen hoofdberoep is ingesteld, met name waar de eerste rechter vaststelt dat de strafvordering lastens Mr. vervallen is en waar de eerste rechter zich onbevoegd verklaart om kennis te nemen van de eis van de burgerlijke partijen lastens Mr. voor het overige is dit incidenteel hoger beroep wel ontvankelijk.

1.5. De feiten in hoofde van de eerste en de tweede beklaagde omschreven onder de telastleggingen A1, A2, B1a, B1b, B2a, B2b, B2c en B2d in de zaak met referte II identificeren zich met de feiten in hoofde van de eerste en de tweede beklaagde omschreven onder de telastleggingen A1, A2, B1a, B1b, B2a, B2b, B2c en B2d in de zaak met referte I en worden hierna aangeduid als A1, A2, B1a, B1b, B2a, B2b, B2c en B2d.

2. De onder A1 en A2 te last gelegde feiten maken thans een inbreuk uit op artikel 99 §1.1°, strafbaar gesteld door de artikelen 146 eerste lid 1° en 5°, 147 en 149 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999), zoals gewijzigd bij decreten van 28 september 1999 (B.S. 30 september 1999), 26 april 2000 (B.S. 29 april 2000), 13 juli 2001 (B.S. 3 augustus 2001), 8 maart 2002 (B.S. 23 maart 2002), 19 juli 2002 (B.S. 26 oktober 2002), 4 juni 2003 (B.S. 22 augustus 2003) en 21 november 2003 (B.S. 29 januari 2004), hierna genoemd DORO.

2.1. Er dient nagegaan of het onder A2 te last gelegde nog steeds een misdrijf uitmaakt.

2.2. Bij de behandeling van de zaak ter terechtzitting van dit Hof werd tegenspraak gevoerd omtrent het door het Arbitragehof op 19 januari 2005 gevelde arrest nr waarbij het de woorden “, voorzover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voorzover ze geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg” in artikel 146 derde lid DORO zoals toegevoegd bij artikel 7 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 4 juni 2003, vernietigt. Dit heeft voor gevolg dat de strafsanctie voor het onder A2 te last gelegde instandhouden slechts geldt

voor zover de in de telastlegging A1 genoemde handelingen gelegen zijn in een ruimtelijk kwetsbaar gebied.

2.3. De handelingen waarop de telastlegging A1 betrekking heeft zijn volgens het gewestplan gelegen in een 50 m woongebied met landelijk karakter met daarna landschappelijk waardevol agrarisch gebied, doch situeren zich volgens plan in het vooraan gelegen 50 m perceelsgedeelte, krachtens artikel 146 vierde lid DORO géén ruimtelijk kwetsbaar gebied. Het te last gelegde misdrijf van instandhouden (telastlegging A2) is *in casu* niet langer strafbaar; de erop betrekking hebbende strafvordering is niet (langer) ontvankelijk.

3. De straf thans voor het misdrijf omschreven onder telastlegging A1 bepaald verschilt van die welke ten tijde van die misdrijven was bepaald; gelet op hetgeen is voorgeschreven in artikel 2 alinea 2 van het Strafwetboek wordt de minst zware straf toegepast, zijnde deze bepaald in voormelde wet houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw van 29 maart 1962.

4.1. Door de gegevens van het opsporingsonderzoek en het onderzoek ter terechtzitting van het Hof zijn de telastleggingen B2b en B2c, beide zoals omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding, in hoofde van de beklaagden *niet* naar eis van recht bewezen.

4.2. Omtrent het reinigen van auto's met een hogedrukreiniger op 5 maart 1998 en het in open lucht afspuiten van auto's met een hogedrukreiniger en het stofzuigen ervan op 9 april 1998 wordt telkens betwist dat dit geluidshinder tot gevolg zou hebben gehad voor de omwonenden. Daaromtrent hebben de politionele diensten geen nuttige vaststellingen kunnen verrichten, terwijl er ook geen enkel ander element voorhanden is waaruit zou mogen blijken dat niet alle nodige maatregelen werden genomen om de buurt niet te hinderen. Bij gebreke aan objectief bewijs dienaangaande heeft de eerste rechter de beklaagden voor de desbetreffende telastleggingen terecht vrijgesproken.

5.1. De feiten die aan de telastleggingen A1, B1a, B1b, B2a en B2d ten grondslag liggen zijn, voor zover bewezen, in hoofde van de beklaagden de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van een zelfde misdadig opzet, daar zij onderling verbonden zijn door eenheid van doel en verwezenlijking, waarvan de termijn van verjaring voor het geheel van de feiten, die elk onderling niet gescheiden zijn door een langere termijn dan de verjaringstermijn, slechts begint te lopen vanaf het laatste feit, hetzij 10 september 1997.

5.2. De verjaring van de strafvordering werd regelmatig gestuit door de behandeling van de samengevoegde zaken ter terechtzitting van de eerste rechter van 5 juni 2002.

6.1. Door de gegevens van het opsporingsonderzoek en het onderzoek ter terechtzitting van het Hof zijn de telastleggingen A1, B1a, B1b, B2a en B2d, alle zoals omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding, in hoofde van de beklaagden naar eis van recht

bewezen, alsook de omstandigheid dat de tweede beklaagde zich in staat van wettelijke herhaling bevindt.

6.2. Op niet nader te bepalen data tussen 1 juni 1993 en 31 augustus 199... lieten de beklaagden zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen hun oprit ombouwen en uitbreiden tot parkeerplaats voor wagens voor en achter hun woning aan en dit in betonklinkers over een oppervlakte van ongeveer 600 m², ten einde achteraan de woning auto's te herstellen, industrieel te reinigen en verkoopsklaar te maken en vooraan de woning te koop aan te bieden. Uit de feitelijke vaststelling blijkt dat het niet langer een oprit betreft maar een parkeerplaats met een oppervlakte van ongeveer 600 m² aangelegd met betonklinkers die ter behoefte van de stabiliteit steun vinden op een verstevigde grond en bedoeld zijn om er te blijven, aldus een vergunningsplichtige vaste inrichting uitmakend. Deze parkeerplaats is volgens het gewestplan gelegen in een woongebied met landelijk karakter en is bovendien gelegen in een goedgekeurde verkaveling; de ombouw en uitbreiding van de oprit tot parkeerplaats is niet enkel strijdig met de bestemming van het gewestplan maar ook met de stedenbouwkundige voorschriften van de verkaveling waar enkel een collectieve toegang tussen de kavels 1 en 2 van maximum 7 meter is toegelaten met een maximale bouwdiepte van 20 meter. Ondanks de door de beklaagden gedane beloften, na aanmaningen zowel van als van de toenmalige Gemachtigde Ambtenaar, lieten zij na de toestand te regulariseren.

6.3. Bij de interventie door de toenmalige politie van op 16 april 1997 werd vastgesteld dat achteraan de eigendom van de beklaagden twee voertuigen stonden met draaiende motor op amper tien meter afstand van de scheiding tussen de twee eigendommen en dat het lawaai van de motoren storend was voor de burens. Bij de interventie door de toenmalige rijkswacht brigade op 10 september 1997 werd vastgesteld dat achter de woning van de beklaagden de motor van een wagen stond te draaien en deze bij het einde van het acteren van de klacht nog steeds stond te draaien, terwijl volgens de oproepster het lawaai van de hogedrukreiniger net was opgehouden. Aldus hebben de beklaagden op beide vermelde data niet als een normaal zorgvuldige persoon de nodige maatregelen getroffen om de buurt niet te hinderen door geluid veroorzaakt door het warmdraaien van motoren en inzonderheid hebben zij er niet voor gezorgd dat er tussen een niet in een gesloten lokaal ingerichte parkeerplaats en elke naburige woning een ruimtelijke scheiding van ten minste vijftig meter bestond; zij hebben door het warm laten lopen van auto's en wat laatst vermelde datum betreft ook door het afstomen ervan met een hogedrukreiniger geluidshinder veroorzaakt aan de omwonenden en onder meer aan de burgerlijke partijen.

7. De feiten die aan de bewezen verklaarde telastleggingen A1, B1a, B1b, B2a en B2d ten grondslag liggen zijn in hoofdte van de beklaagden de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van een zelfde misdadig opzet, daar zij onderling verbonden zijn door eenheid van doel en verwezenlijking, zodat voor ieder van hen ingevolge artikel 65 van het Strafwetboek voor deze samen telkens slechts één straf dient te worden opgelegd, namelijk deze die voorzien is voor het misdrijf waarop de zwaarste straf is gesteld.

8. Bij de straftoemeting houdt het Hof rekening met de aard en de ernst van de bewezen misdrijven en met de persoonlijkheid van de respectieve beklaagden die geen respect konden opbrengen voor de milieunormen en die wetens en willens een manifest wederrechtelijke toestand tot stand hebben gebracht waarbij zij het belang van de gemeenschap en in het bijzonder van hun burens bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen ondergeschikt hebben gemaakt aan hun persoonlijk belang. Blijkbaar hebben voorgaande veroordelingen (nog) geen gedragscorrigerend effect gehad; overigens verkeert de beklaagde in staat van wettelijke herhaling. In het voordeel van de beklaagden wordt rekening gehouden met het tijdsverloop sedert de bewezen bevonden feiten. Een effectieve geldboete, zoals hierna bepaald, vormt daarom een passende bestraffing, van aard hen te doen inzien dat zij zich in de toekomst aan de decretale voorschriften ter zake dienen te houden.

9. De misdrijven werden gepleegd deels vóór, deels na 31 december 1994 doch vóór 1 januari 2002. De toepassing van artikel 5 van het Decreet van 7 december 2001 (*B.S.* 28 december 2001) tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving, in werking getreden op 1 januari 2002, zou een beperkte verhoging van de straf meebrengen. Krachtens de regel van de niet retroactiviteit van de strengere strafwet, uitgedrukt in artikel 2 tweede lid van het Strafwetboek en artikel 15.1 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van 19 december 1966 (*B.S.* 6 juli 1983) mag het Hof deze bepalingen hier dan ook niet toepassen. De geldboeten dienen te worden vastgesteld overeenkomstig de mildere strafwet van toepassing op het tijdstip van de feiten. Zij dienen wel te worden uitgedrukt in euro door verhoging van het bedrag met 1990 opdecimen, deling door 40,3399 (*E.G.* Verordening nr. 974/98 van de Raad van 3 mei 1998 en de door de Raad in *E.G.* Verordening nr. 2866/98 van 31 december 1998 vastgestelde omrekeningskoersen) en afronding op de tweede decimaal (artikel 5 *E.G.* Verordening nr. 1103/97 van de Raad van 17 juni 1997 en artikel 3 van de Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro).

10. De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden, als bepaald in artikel 29 van de Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen, dient krachtens de artikelen 2 en 4 eerste lid van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet te worden bepaald op € 10, te vermeerderen met 45 opdecimen tot € 55, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft immers een eigen aard en is geen straf.

11. Dit geldt ook voor de vaste vergoeding verschuldigd krachtens de Wet van 1 juni 1849 over de herziening der tarieven van gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd bij artikel 71 van de Wet van 28 juli 1992 houdende fiscale en financiële bepalingen, die in toepassing van artikel 1 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie (*B.S.* 22 december 2001), dat artikel 91 tweede lid van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken,

vervangen door het Koninklijk Besluit van 29 juli 1992 en gewijzigd door het Koninklijk Besluit van 23 december 1993, wijzigd, € 25 bedraagt.

12. In hoofde van beide beklaagden werden alle kosten ondeelbaar veroorzaakt door de bewezen verklaarde misdrijven.

13.1. Bij brief met bijlage van 22 juli 1997 vorderde de toenmalige Gemachtigde Ambtenaar het herstel van de plaats in haar vorige staat *"uitbraak van de wederrechtelijk aangelegde verharding, d.w.z. uitbraak van verharding die aangelegd is buiten de toegelaten collectieve toegang van max. 7 m breedte tussen lot 1 en 2 en verwijderen van het deel van de verharding achteraan die zich situeert buiten de max. bouwdiepte van 20 m".* met motivering: *"Volgens het gewestplan is het perceel gelegen in een 50 m woongebied met landelijk karakter + daarna landschappelijk waardevol agrarisch gebied. Het is bovendien ook gelegen in een goedgekeurde verkaveling. De uitbreiding van de oprit tot parkeerplaats voor voertuigen vóór en achter de woning is strijdig met de stedenbouwkundige voorschriften van deze verkaveling. Enkel één collectieve toegang tussen de kavels 1 en 2 van max. 7 m is toegelaten. Ook de verharding aangelegd buiten de max. bouwdiepte van 20 m dient verwijderd te worden. De voorschriften van de verkaveling dienen dan ook te worden gerespecteerd. De verharding achteraan de woning wordt gebruikt om auto's te herstellen, industrieel te reinigen en om tweedehandswagens verkoopklaar te maken, die dan op de parking vooraan te koop aangeboden worden. Ook deze handelingen zijn strijdig met de goede ordening van de omgeving en brengen het woongenot van de aanpalenden ernstig in het gedrang";* tevens werd voorgesteld een dwangsom op te leggen van 2.000 frank (thans € 49,58) per dag.

13.2. Het herstel van de plaats in de vorige toestand is nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van het misdrijf omschreven in de telastlegging A1 een einde te stellen (derwijze is de gevorderde herstelmaatregel nog steeds actueel en dient deze niet eerst te worden voorgelegd aan de gewestelijke stedenbouwkundig inspecteur) en legt aan de beklaagden geen onverantwoord hoge lasten op. Artikel 149 § 1 eerste lid DORO bepaalt: *"Naast de straf kan de rechtbank bevelen de plaats in de vorige toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken, en/of bouw- of aanpassingswerken uit te voeren en/of een geldsom te betalen gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen (...)"*. Deze bepaling moet worden gelezen in de context van artikel 159 van de Grondwet, krachtens hetwelk het Hof geen gevolg mag geven aan bestuurshandelingen die niet met de wetten overeenstemmen. Het Hof dient de herstellvordering op haar externe en interne wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze strookt met de wet, dan wel of ze op machtsoverschrijding of machtsafwending berust. Meer bepaald dient het Hof na te gaan of de beslissing van het bestuur om het herstel van de plaats in de vorige toestand te vorderen uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Het behoort het Hof niet de opportuniteit van de gevorderde maatregel te beoordelen.

13.3. Het Hof is in weerwil van hetgeen in conclusies wordt aangevoerd om het tegendeel te doen aannemen van oordeel dat in acht genomen de motieven aangehaald in de bijlage aan voormelde brief van 22 juli 1997 de

vordering niet steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is. Het voordeel voor de goede ordening van de ruimte door het herstel van de plaats in de vorige toestand weegt op tegen de last die er voor de overtreders uit voortvloeit. Het bestuur heeft uit de correct beoordeelde feitelijke situatie de naar recht en redelijkheid verantwoorde conclusie getrokken. De vordering is niet kennelijk onredelijk. Kortom, tot de herstellenvordering gesteund op het misdrijf omschreven in de telastlegging A1 werd beslist door de bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften; het blijkt niet dat deze vordering werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskennis van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; zij strookt met de wet.

13.4. Het staat niet aan het Hof zich voor de eventuele keuze van een andere herstelmaatregel dan het herstel van de plaats in de vorige toestand in de plaats te stellen van de herstellenvorderende overheid die (zelfs in ondergeschikte orde) geen andere vordering heeft geformuleerd.

13.5. Gelet op de tot heden getoonde onwil om tot het herstel over te gaan wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel tot herstel. De in het bestreden vonnis uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de beklaagden om hiertoe zelf over te gaan. De lange tijd sedert dewelke deze reeds konden overgaan tot het herstel van de plaats in de vorige toestand en de ruime termijn welke hen hiertoe nog wordt verleend brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van artikel 1385bis laatste alinea van het Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna de veroordeelden pas de dwangsom zullen kunnen verbeuren.

14.1. Gelet op het niet (langer) ontvankelijk zijn van de strafvordering met betrekking tot de telastlegging A2 en de vrijspraak van de beklaagden voor de telastleggingen B2b en B2c is de vordering van de burgerlijke partijen, in zoverre gesteund op deze aan de beklaagden te last gelegde misdrijven, niet gegrond.

14.2.1. Door de in hoofde van de beklaagden

bewezen misdrijven, omschreven onder de telastleggingen A1, B1a, B1b, B2a en B2d, hebben de burgerlijke partijen

schade geleden waarvoor de beklaagden alleen en uitsluitend aansprakelijk zijn en zij zijn er dan ook toe gehouden deze te vergoeden.

14.2.2. De vordering van de burgerlijke partijen is niet onredelijk of disproportioneel. De benadeelden hebben het recht te vorderen dat een einde wordt gesteld aan de voor hen schadeverwekkende toestand veroorzaakt door de bewezen verklaarde misdrijven; *mutadis mutandis* kan worden verwezen naar hetgeen hierboven reeds werd uiteengezet onder randnummer 13. Het bestreden vonnis heeft terecht ook op vordering van de burgerlijke partijen bevolen de plaats in de vorige staat te herstellen binnen een termijn van zes maand, bij gebreke waaraan de burgerlijke partijen in de uitvoering ervan van rechtswege kunnen voorzien overeenkomstig artikel 153 DORO, waarbij werd gezegd dat de partij die het vonnis uitvoert gerechtigd is de van de herstelling van de plaats afkomende materialen en voorwerpen te verkopen, te vervoeren, op te

slaan en te vernietigen op een door hen gekozen plaats en tevens werd gezegd dat de veroordeelden gehouden zijn alle uitvoeringskosten verminderd met de opbrengst van de verkoop der materialen en voorwerpen, te vergoeden op vertoon van een staat, begroot en invorderbaar verklaard door de beslagrechter; al evenzeer terecht heeft het bestreden vonnis ook gezegd voor recht dat op vordering van de burgerlijke partij door eerste en tweede beklaagden *in solidum* een dwangsom zal worden verbeurd van € 50 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel. De burgerlijke partijen leden materiële en morele schade door de bewezen bevonden misdrijven. De vergoeding wegens materiële en morele schade vermengd kan – bij gebrek aan gegevens die een meer precieze raming toelaten – ten definitieve titel in hoofde van iedere burgerlijke partij in billijkheid worden geraamd op de gevorderde som van € 619,73 met interest.

14.2.3. Omtrent hun in het bestreden vonnis afgewezen vordering tot het opleggen van een exploitatieverbod hebben de burgerlijke partijen géén (incidenteel) hoger beroep ingesteld. Omtrent hun vordering om 'zodanig de actenames melding klasse 3 van 12 maart 1996 en 15 mei 1996 onverbindend te verklaren gedragen de burgerlijke partijen zich thans naar de wijsheid; de voorwaarde onder dewelke deze vordering wordt geformuleerd, is niet voldaan.

OP DEZE GRONDEN

HET HOF, rechtsprekend bij verstek tegenover
en tegenover Mr.
tegenspraak tegenover de overige partijen

Gelet op de artikelen hiervoor aangehaald en de artikelen:

2, 38, 39, 40, 41, 44, 45, 50, 56, 65 al.1, 66 en 100 van het Strafwetboek,
162, 182, 184, 185, 186, 189, 190, 190ter, 194, 195, 199, 200, 203, 210 en
211 van het Wetboek van Strafvordering,

2 en 4 lid 1 van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de
euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld
in artikel 78 van de Grondwet,

1 van de Wet van 5 maart 1952 betreffende de opdecimes op de
strafrechtelijke geldboeten, zoals gewijzigd door artikel 1.2° van de
programmawet van 24 december 1993,

28 en 29 van de Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere
bepalingen, zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24
december 1993,

91 lid 2 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 zoals gewijzigd
door artikel 1 van het Koninklijk Besluit van 23 december 1993,

1 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001,

36 van de Wet van 7 februari 2003,

23 van het Koninklijk Besluit van 19 december 2003,

24 van de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

1382 van het Burgerlijk Wetboek,

Verklaart het hoger beroep van de burgerlijke partijen

en onontvankelijk; verklaart hun incidenteel hoger
beroep onontvankelijk in zoverre gericht tegen die beschikkingen van het

bestreden vonnis waar wordt vastgesteld dat de strafvordering lastens Mr. vervallen is en de eerste rechter zich onbevoegd verklaart om kennis te nemen van de eis van de burgerlijke partijen lastens Mr.

Verklaart hun incidenteel hoger beroep voor het overige ontvankelijk evenals de hogere beroepen van de beklaagden en en van het Openbaar Ministerie en erover beslissende:

Wijzig het vonnis in zoverre bestreden als volgt:

Stelt vast dat de feiten in hoofde van de beklaagden omschreven onder de telastleggingen A1, A2, B1a, B1b, B2a, B2b, B2c en B2d in de zaak met referte II zich identificeren met de feiten in hoofde van de beklaagden omschreven onder de telastleggingen A1, A2, B1a, B1b, B2a, B2b, B2c en B2d in de zaak met referte I en hierna worden aangeduid als A1, A2, B1a, B1b, B2a, B2b, B2c en B2d.

Op strafrechtelijk gebied

Verklaart de strafvordering met betrekking tot de telastlegging A2 niet (langer) ontvankelijk.

Verklaart de herstellvordering van de toenmalige gemachtigde ambtenaar, verder gezet door de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur, met inbegrip van de erop geënte vordering tot verbeurte van een dwangsom, in de mate dat zij is gesteund op het misdrijf omschreven in de telastlegging A2 niet (langer) ontvankelijk.

Spreekt de beklaagden vrij voor de telastleggingen B2b en B2c, beide zoals omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding.

Veroordeelt de beklaagde voor de bewezen telastleggingen A1, B1a, B1b, B2a en B2d, alle zoals omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding, samen tot een geldboete van € (500 verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399=) 2.478,94; zegt dat bij gebreke van betaling binnen de wettelijk bepaalde termijn de aan deze beklaagde opgelegde geldboete zal mogen vervangen worden door een vervangende gevangenisstraf van drie maanden.

Veroordeelt de beklaagde voor de bewezen telastleggingen A1, B1a, B1b, B2a en B2d, alle zoals omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding, gepleegd in staat van wettelijke herhaling, samen tot een geldboete van € (500 verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399=) 2.478,94; zegt dat bij gebreke van betaling binnen de wettelijk bepaalde termijn de aan deze beklaagde opgelegde geldboete zal mogen vervangen worden door een vervangende gevangenisstraf van drie maanden.

Legt de beklaagden elk de verplichting op een bedrag van € 10, verhoogd met 45 opdecimen, aldus gebracht op

€ 55, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Beveelt de beklaagden de plaats nader vermeld in de oorspronkelijke dagvaarding, in de oorspronkelijke toestand te herstellen door *uitbraak van de wederrechtelijk aangelegde verharding, d.w.z. uitbraak van verharding die aangelegd is buiten de toegelaten collectieve toegang van max. 7 m breedte tussen lot 1 en 2 en verwijderen van het deel van de verharding achteraan die zich situeert buiten de max. bouwdiepte van 20 m*, binnen een termijn van zes maanden, te rekenen vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden.

Beveelt dat voor het geval dat de plaats niet in de vorige staat wordt hersteld binnen voormelde termijn de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur en/of het college van burgemeester en schepenen van ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig hetgeen thans is bepaald in artikel 153 DORO; zegt dat de overheid die het arrest uitvoert, gerechtigd is om de materialen en voorwerpen afkomstig van de herstelling van de plaats te verkopen, te vervoeren en te verwijderen; zegt dat de overtreders die in gebreke blijven, verplicht zijn alle uitvoeringskosten, verminderd met de opbrengst van de verkoop der materialen en voorwerpen, te vergoeden op vertoon van een staat, opgesteld door hoger vermelde overheid, of begroot en uitvoerbaar verklaard door de beslagrechter in de burgerlijke rechtbank.

Zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur door de veroordeelden een dwangsom zal worden verbeurd van € 49,58 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van zes maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden.

Veroordeelt de beklaagden hoofdelijk tot de kosten in de beide aanleggen gevallen aan de zijde van het Openbaar Ministerie, begroot op € 208,69 in eerste aanleg en op € 121,88 in hoger beroep.

Veroordeelt de beklaagden elk tot betaling van de vaste vergoeding van € 25.

Verklaart burgerrechtelijk aansprakelijk voor de betaling van de kosten ten laste gelegd van de beklaagden

Op burgerrechtelijk gebied

Verklaart de vordering van de burgerlijke partijen, in zoverre gesteund op de aan de beklaagden te last gelegde misdrijven omschreven onder de telastlegging A2 alsook in zoverre gesteund op de aan de beklaagden te last gelegde misdrijven omschreven onder de telastleggingen B2b en B2c, niet gegrond.

Verklaart de vordering van de burgerlijke partijen, in zoverre gesteund op de aan de beklaagden te last gelegde misdrijven omschreven onder de telastleggingen A1, B1a, B1b, B2a en B2d, alle zoals omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding, ontvankelijk en in de hierna bepaalde mate gegrond.

Veroordeelt de beklaagden *in solidum*
tot betaling aan iedere burgerlijke partij,
van € 619,73 te vermeerderen met de vergoedende intresten
vanaf 31 augustus 1994 tot heden, de gerechtelijke intresten vanaf heden
en de kosten van aanstelling.

Beveelt de beklaagden de plaats,
nader vermeld in de oorspronkelijke dagvaarding, in de oorspronkelijke
toestand te herstellen door *uitbraak van de wederrechtelijk aangelegde
verharding, d.w.z. uitbraak van verharding die aangelegd is buiten de
toegelaten collectieve toegang van max. 7 m breedte tussen lot 1 en 2 en
verwijderen van het deel van de verharding achteraan die zich situeert
buiten de max. bouwdiepte van 20 m*, binnen een termijn van zes
maanden, te rekenen vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde
zal treden.

Beveelt dat voor het geval dat de plaats niet in de vorige staat wordt
hersteld binnen voormelde termijn de burgerlijke partijen ambtshalve in de
uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig hetgeen thans is
bepaald in artikel 153 DORO;

zegt dat de burgerlijke partij die het arrest uitvoert, gerechtigd is om de
materialen en voorwerpen afkomstig van de herstelling van de plaats te
verkopen, te vervoeren en te verwijderen;

zegt dat de overtreders die in gebreke blijven, verplicht zijn alle
uitvoeringskosten, verminderd met de opbrengst van de verkoop der
materialen en voorwerpen, te vergoeden op vertoon van een staat, begroot
en uitvoerbaar verklaard door de beslagrechter in de burgerlijke rechtbank.

Zegt voor recht dat op vordering van de burgerlijke partijen door de
veroordeelden een dwangsom zal worden verbeurd van € 50,00 per dag
vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken
van de termijn van zes maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht
van gewijsde zal treden.

Wijst het meer of anders gevorderde af als niet gegrond.

Veroordeelt de beklaagden hoofdelijk
tot de kosten in de beide aanleggen gevallen aan de zijde van de
burgerlijke partijen, behoudens de kosten van rechtstreekse dagvaarding
en van de akte hoger beroep die ten laste van de burgerlijke partijen
blijven.

Kosten:

Afschriften:	37,05
Opstelrecht ber.bekl.:	30,00
Dagvaarding:	43,75
	110,80
+ 10 % :	11,08
Totaal :€	121,88

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van **23 september 2005**.

Aanwezig :

kamervoorzitter,
raadsheer,
raadsheer,

advocaat-generaal,

griffier;

Goedgekeurd doorhaling van ☐ nietige lijn(en) en ☐ nietige woord(en);